

„Magasabbak (...) az én gondolataim gondolataitoknál!”

Köszöntés: „Közel van az Úr a megtört szívekhez, és megsegíti a sebhedt lelkeket (Zsolt 34:19). Közel van az Úr minden őt hívóhoz; mindenkihez, aki hűséggel hívja őt.” Zsolt 145:18.

Alapige: „Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti utaitok az én utaim, így szól az Úr! Mert amint magasabbak az egek a földnél, akképpen magasabbak az én utaim utaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál!” Ézs 55:8-9.

Bibliavolasás: Kol 3:1-17.

Isten gondolatai nem hiábavaló¹ emberi gondolatok, mert ameddig az emberi gondolatok lehet, hogy csak szerte foszló hiábavaló² gondolatok, addig az Isten gondolatai már tettekben is testet öltött valóságok, amilyen például a váltság szabadítása általi új teremtes. Atyánk azért szól, hogy szabadító Igéje átvigyen bennünket a hiábavaló³ földi állapotból a nem hiábavaló⁴ és örök mennyi állapotba.

Amikor ezt halljuk, hogy „az én gondolataim nem a ti gondolataitok, és nem a ti utaitok az én utaim”, ennek el kellene szomorítania bennünket. Hiszen, ha nem hajszálpontosan is ugyanezeket a szavakat, de mégis ennek lényegét mondta Jézus Péternek ott a Cezárea-Filippi úton, amikor így szólt:

- „Távozz tőlem Sátán, mert bántásomra vagy, mert nem gondolsz az Isten dolgaira, hanem (csak) az emberi dolgokra!” Máté 16: 23.

Csak emberi dolgokra gondolsz, ez ugyanaz, amit Szentlélek Ézsaiás által szólt:

- „Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti utaitok az én utaim, - így szól az Úr!”

Ilyen az emberi természetünk, ettől a csak „ó-emberi dolgoktól”, ettől az atyáinktól megörökölt⁵ megghiúsuló⁶ létünkötől kell nekünk megszabadulnunk. Mi azonban ezt nem tudjuk levetni magunkról, mint kígyó a bőrét, hiába tanítja a Kolosse-i levélben az apostol; magunkötől ez nem megy!

Egy tudományosan hangzó híradásban⁷ olvasható a következő:

- „Napjainkban a felnőtt összejtekkel végzett kutatásokban törekednek a mesterséges transzifferenciálódást előidézni.”

¹ רִיק רִיק (ríq rêq) 1) tartalmatlanság, hiábavalóság, gyümölcstelenség (pl. munka) 2) határozószóként (adverbium): hiábavaló, eredménytelen, értelmetlen, tartalmatlan, semmis. Zsolt 2: 1; 4: 3; 24: 4; 36: 4-5; 39: 6 és 12; 47: 1; 78: 33; 99: 8; 119: 37; Péld 28: 19, 30: 8; Prédikátor 1: 2 és 14; 6: 2-4; 11:8.

² שָׁוָא (šávā) 1) üresség, értéktelenség, hiábavalóság 2) hazugság, valótlan (ti. beszéd). Etimológia: hímnemű főnév (nomen masculinum) egy, a bibliai héberben csak származékszavak formájában használatos gyök (שׂוּא) első alapjelentéséből, mely rokon nyelvekben (arab, etióp): 'megbolondul', 'megőrül', 'kiürül', 'aljasság', 'hitványság'. „Mert a hiábavalóságot Isten meg nem hallgatja, a Mindenható arra nem tekint.” Jób 35:13.

³ Akarod-e pedig tudni, te hiábavaló ember, hogy a hit cselekedetek nélkül megholt? Jak 2:20; Mert a teremtet világ hiábavalóság alá vettetett, nem önként, hanem azért, aki az alá vetette. Róm 8:20.

⁴ Azért szerelmes atyámfiai erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban. 1Kor 15:58; Mert a teremtet világ hiábavalóság alá vettetett, nem önként, hanem azért, aki az alá vetette. Azzal a reménységgel, hogy maga a teremtet világ is megszabadul a rothadandóság rabságától az Isten fiai dicsőségének szabadságára. Róm 8:20-21.

⁵ Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből. 1Pét 1:18.

⁶ תֹּהוּ (tóhú) 1) formátlan, alakatlan, megformálatlan (ti. a föld a kezdet kezdetén) 2) nemlét, semmiség, üresség, pusztaság (ti. beleértendő a pusztítás fogalma) 3) nem valóság, semmiség, értéktelenség (pl. bálványok, érvelések stb.) Ézs 41:29.

⁷ <https://24.hu/tudomany/2011/11/15/halhatatlan-egy-meduzaszaru-leny/>

Megfigyelték, hogy a *Turritopsis nutricula* az egyetlen többsejtű teremtmény a Földön, amelyik képes kicselezni a halált, mert amikor már öregedni kezdene, szó szerint visszafiatalodik. Ezt az állatfajt biológiai értelemben halhatatlannak tekintik. Ez egy olyan hidraállatfaj – csalánsejtekkal ellátott egységes élőlény – mely élete során különböző lényekké alakul. Kezdetben telepes lény, polip, majd pedig medúza. De nemcsak előre fel tud „fejlődni”, hanem visszafelé is. Akkor is, ha nemileg elkülönült már, vissza tud alakulni egy szexuális éretlen állapotáig.

Ha gondolat kísérletként az embereket hozzuk példának: úgy tudjuk ezt elképzelni, mintha egy fiatal felnőtt vissza tudná fordítani a „biológiai óráját”, hogy újra tinédzserré, majd pedig csecsemővé változzon. Ezt a folyamatot hívják tudományos nyelven **transzdifferentiálódásnak**. Amint említettem tudományunk már odáig jutott, hogy a felnőtt össejtekkel végzett kutatásokban törekednek a mesterséges transzdifferentiálódást előidézni. Vajon mi célból? Mi más célból, mint abból, hogy az ember önmagát tegye ilyen biológiailag halhatatlan lénnyé.

Mint annyi más dolog ez a halhatatlanság nekünk nem megy. Nekünk ehhez a Mindenható és megváltva teremtő Isten személyes segítségére van szükségünk! Kialtsunk hát kegyelemért, hogy ismerjük fel újjáteremtésre szorult nyomorúságunkat és szükségünket, és hívjuk segítségül Urunk Jézus Krisztust!

Az előbbi híradás szempontjából is vitathatatlan, hogy az emberi tudás bábeli magasságok (1Mózes 11: 4) fölött jár (1Mózes 11: 5; 7-8). Ebben az órában is az Úr angyala jár köztünk, hogy megvizsgálja Isten a szívünket. Vajon talál-e Isten hitet (Luk 18:8)? Talál-e valakit, aki Istent teljes szívből keresi? (Róm 3:10-18)

Napjainkban ünnepli a zsidó-keresztény kultúrában gyökerezett nyugat a saját csúcsra jutott tudománya⁸ vívmányaként a Holdraszállás 50 évfordulóját. Amíg a Hold felszínére való űrhajós leszállás előtt a legtávolabbi űrbeli távolság, ahova űrhajós eljutott a Föld felszínétől a három-négyszáz kilométer volt, addig 1969 július 16 és 24 közötti időben az a bizonyos „nagy lépése” az emberiségnek az ezerszerese volt minden addig elért távolságnak. Ezt az ezerszeres táv teljesítést ha összehasonlítjuk Salamnaca-i *Javier Sotomayor* 1993. július 27. felállított magasugrási 2, 45 m atlétikai rekordjával, akkor ennek ezerszeres túlteljesítése 2450 méter, azaz közel 2, 5 km magasság lenne.

Ezzel az ezerszeres távlattal lehetne nagyon tömören summázni az emberi civilizációnak nevezett erőlködés legutolsó még elérhető határát. Az „ezer” az ősmagyarok legnagyobb számjegye az értelmezhetőség, megjegyezhetőség határa. Külön rovásjel volt számára. jelentette még a teljességet, a tökéletességet, a befejezettséget. Annál nagyobb számú állatra, emberre azt mondták: „tömény”(tümen) azaz sok. Az ezernél több tehát már tömeg. A nagyon -nagyon sokat „töménytelennek”, tehát még azon túlinak mondták, de mindkettő már határozatlan számnév volt. Hasonló gondolati struktúrája van a több mint kétezerháromszáz éves Bibliának, ahol például a százezres és milliós nagyságrendű számokat a szent írók az ezer többszörösével írják le (2Krón 14:9; Dán 7:10; Jel 5:11). A Szentírásban tehát az ezer a legfelsőbb elgondolható belátható, befogadható vagy birtokolható határ.

Az özönvíz előtti civilizációban Énok fia Methusélah közelítette meg ezt az ezres limesz értéket, ami az életkort illette, mert ő 969 évet élt. Ugyanannak az özönvíz előtti civilizációnak azonban volt egy másik különleges embere, akivel Isten állította fel a maga rekordját. Ő a 962

⁸ Te pedig, Dániel, zárd be e beszédek, és pecsételd be a könyvet a végső időig: tudakozzák majd sokan, és megsokasodik (nagyobb lesz) a tudás Dán 12:4

évet élt Járed fia volt, azaz Énok maga, de mivel ő Istennel járt, eltűnt, mert Isten magához vette (1Mózes 5: 24).⁹

Júdás apostol tudni véli Énok elragadtatásának a körülményeit is, amit ő így ad a tudtunkra:

„Ezekről is prófétált pedig Énok, aki Ádámtól fogva a hetedik volt, mondván: Íme eljött az Úr az ő sok ezer szentjével, hogy ítéletet tartson mindenek felett, és feddőzzék mindazok ellen, akik közöttük istentelenek, istentelenségüknek minden cselekedetéért, amelyekkel istentelenkedtek, és minden kemény beszédért, amelyet az istentelen bűnösök szóltak ő ellene.” Júd 1:14-15.

Júdás szerint a mindenkori ember a gonoszságban is eljut az ezerszere határállapotba, ezért soha nem volt olyan ezerszeres teljesítményével hencegő nemzedék a földön, akit Isten még a saját nemzedékének idejében vagy korszakában ne szembesített volna a saját minden értelmet és minden határt felülmúló teljesítményével. Ez alól itt és most mi sem vagyunk kivételek!

Ha tehát Járed és unokája Methusélah közel ezer évet éltek, akkor az Isten igazságos akaratából nekik még meg kellett látniuk az Isten Énok nevezetű emberét, ahogyan a halál és meghalás nélkül, a halált egyszerűen átlépe áll az Úr szentjeinek ezrei közé és ítéletet mond saját kora és emberisége egésze felett, saját közvetlen családját is beleértve. Így lesz ez Jézus Krisztus megjelenése napján is, amikor eljön az Úr és magához veszi szentjeit a földről. Azon a napon sokan egyszerűen csak átlépik a halált (1Kor 15:52-53), egy szempillantásban átváltoznak (1Kor 15:51) és romolhatatlan dicsőséges testben állnak az Úr színe elé (1Thess 4:17). Akkor édesapák ragadtatnak el a levegőégbe Krisztushoz és fiak maradnak a romjaiba és hamvaiba omló földön. Gyermekek ragadtatnak el az Úrhoz és szülők, testvérek maradnak hátra a rettenetes ítéletre. Ketten lesznek a mezőn, egyik felfvételik a másik otthagytik, - mondja Jézus. (Máté 24:40-42)

Alapigénk elhangzásakor sem volt ez másként az Ézsaiás korában, amikor ő Krisztusról és az Isten általa véghez vitt váltságáról prófétált. Prófécijában Isten olyan semmivel össze nem hasonlító szabadítást készített, és Krisztusban olyan felfoghatatlan Szabadítót küldött népének, amely minden dimenziójában isteni és mennyei, amit abból az összehasonításból sejthetünk meg, ha az ember ezerszeres teljesítményeit a végtelenhez mérjük.

Mi a végtelenhez képest az ezer? A végtelenhez képest az általunk elképzelt legnagyobb szám is nulla. Az embernek a végtelen nem fogalmazható meg a számok sokaságának semmilyen egymásba rakásával. Ahogyan a végtelen nem írható le számokkal, hasonlóképpen az Isten számunkra készített mennyei világa sem, az a magasság, ahova Krisztus felemeltetett és Ő vele együtt mi is, nem fogható fel, ragadható meg ebbe a világba beleragadott fogalmainkkal (1Kor 2:9-10), ezért mennyei Atyánk fogalmazta meg nekünk a végtelet, az örök életet, a mennyeknek országát, az új eget és földet. Megtörtént a lehetetlen, a végtelen véggé lett számunkra, Ő pedig a mi Urunk Jézus Krisztus! Őt visszhangozták az egek egei, amikor a mennyei szózat így szólt:

- „Ő az én szerelmetes Fiam, akiben gyönyörködöm, őt hallgassátok!” Máté 17:5.

Mert tetszett [az Atyának], hogy Őbenne lakozzék az egész teljesség (...).¹⁰ Istennek szent Fia, aki Jézus Krisztusban öltött testet teljesen, a gyönyörűségnek túlcsoordulásáig betöltötte az Isten szívét. Olyan ez, mint amikor a szerelemben a vőlegény teljesen betölti a menyasszonyt és fordítva. Egymás számára olyan elválaszthatatlan egységgé lesznek, mint az ég és a föld.

⁹ Hit által vitetett fel Énohk, hogy ne lásson halált, és nem találták meg, mert az Isten felvitte őt. Mert felvitetése előtt bizonyosságot nyert afelől, hogy kedves volt Istennek. Zsid 11:5.

¹⁰ 2Kor 3:18; Kol 1:19; vö.: 1Kor 15:49.

Sokszor rajtakapom magamat, hogy szeretnék belesni a menyországba, igazából, valahogy ahhoz hasonlóan, ahogy az Pállal történt meg, amikor elragadtatott a harmadik egekbe a paradicsomba és hallott kimondhatatlan beszédeket, amelyeket nem szabad embernek kibeszélnie. (2Kor 12:4). Pál ugyanakkor ehhez a kinyilatkoztatáshoz szükséges egyensúlyként gyötrelmes tövist is kapott, hogy megtartasson és el ne vesszen! (2Kor 12:7) Nem lehet egyik a másik nélkül! Isten azonban nekünk nem a Pál tövisét adta, hanem kinek-kinek a sajátját és mindenekfelett Jézus Krisztust. Ő a mi menyországunk és mennyei paradicsomunk! A mennyei paradicsom számunkra csakis valami felfoghatatlan krisztusi világ lehet. Ezért nem lehet semmi fontosabb annál, hogy mi már most a Krisztus közösségében legyünk, nincs szükségesebb dolog, mint Krisztus Urunkat szüntelenül szemlélni (Kol 3:10), Őt megismerni, igazán szeretni! „Szeretem azokat, akik engem szeretnek, megtalálnak engem, akik keresnek”¹¹ – mondja az Úr. Isten bölcsessége Jézus Krisztus. Tőle vagytok pedig ti a Krisztus Jézusban, ki bölcsességül lőn nekünk Istentől, és igazságul, szentségül és váltságul (...) ¹² – tanítja Pál apostol, mely felsorolás nem teljes, mert nekünk Krisztus mindenünné lett.

„Ami általában érvényes a bölcsességre, az kiváltképpen érvényes a mi Urunk Jézus Krisztusban testet öltött bölcsességre. Őt kell szeretnünk és keresnünk, akkor meg fogjuk tapasztalni szeretetét, és megtaláljuk Őt magát is. A bölcsesség azokat szereti, akik azt szeretik, és azokat keresi, akik azt keresik. Aki igyekszik bölcs lenni, az máris bölcs, aki pedig szorgalmasan keresi a bölcsességet, már csaknem megtalálta azt.

Először Őt kell keresnünk, előbb, mint bármi mást. Krisztusé legyen az Őt megillető első hely. A keresésben az az öröm, hogy meg is találjuk Őt. Ahogyan keressük, egyre világosabban megmutatja magát, egyre szorosabb közösségbe von önmagával. Boldogok az Őt keresők, mert ha egyszer megtalálták, velük marad mindörökké, és egyre drágább kincs lesz szívük és értelmük számára.”¹³

Keressük őt szüntelenül, gyermekségünktől kezdve életünk végéig! Keressük Őt már ifjúságunk idején és maradjunk fáradhatatlanok e keresésben! Boldogok azok az ifjak, akik életük reggelét az Úr Jézussal töltik. Sohasem kereshetjük Őt túl korán, de aki korán keresi, bizonyosan megtalálja. A szorgos kereskedők általában koránkelők, a szorgalmas hívő is korán kezdi keresni az Urat. Mindenki, aki már megtalálta Krisztusban a gazdagságot, teljes szívvel kereste Őt. Ő ígérte meg, hogyha így keressük Őt, akkor Ő kiönti lelkét, hogy az ifjak látomásokat lássanak és prófétáljanak a vénnek pedig álmokat álmodjanak (Jóel 2:28), azért, hogy Isten embere legyen akár ifjú, akár vén, a benselyéből élő friss forrásvízként törjön fel a mennyei élet.

Kövessük Pál példáját, aki úgy helyezte Krisztust élete első helyére, hogy mindent mögéje sorolt. Ezt mondta erről a filippibelieknek:

- „De amelyek nekem [egykor] nyereségek valának, azokat a Krisztusért kárnak ítéltém. Sőt annak felette [most] is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt: akiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnek ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem (...).” Fil 3:7-8.

A váltság tehát, amiben mennyei Atyánk szent Fia által nekünk kijelentett (1Kor 2: 10) és bennünket részesített felülmúl minden értelmet. A váltság szétfeszíti az e világítás minden dimenzióját, keretét, ezért a természeti ember számára felfoghatatlan (1Kor 2:14), egyedül hittel fogadhatjuk be, ez a hit pedig az Isten ajándéka (1Kor 12:9; Róm 6:23, 10:17; Ef 2:8-9). Nincs

¹¹ Péld 8,17

¹² 1Kor 1:30.

¹³ C. H. Spurgeon "Isten ígéreteinek tárháza. Evangéliumi Kiadó 1994. oldal 246.

tehát az Apostoli Hitvallás tételeivel összefoglalt váltságnak egyetlen olyan emberi dimenziója sem, ami emberi értelemmel felfogható lenne, birtokolható lenne, mert korlátot szab neki az a bizonyos ezerszeres emberi lépték.

A váltság minden értelmet felülmúló igazságaival és valóságával találkozunk a nekünk prédikált evangéliumban és kiszolgáltatott sákramentumokban. Hogyan fogjuk fel a felfoghatatlant? Hogyan fogadjuk be a befogadhatatlant? Ember számára ez lehetetlen de Istennek minden lehetséges. Isten Szent Fiában és az Ő váltságban tette lehetségessé számunkra a lehetetlent. Isten fogadott be minket, hogy mi is befogadhassuk Krisztust és szent Fia által Istent magát. Pál apostol erről ezt mondja:

„Mert Ő benne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg, És [ti] Ő benne vagytok beteljesedve, aki feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak; Akiben körül is metéltettek kéz nélkül való körülmetéléssel, levetkezvén az érzéki bűnök testét a Krisztus körülmetélésében; Eltemetvén Ő vele együtt a keresztségben, akiben egyetemben fel is támasztattatok az Isten erejébe vetett hit által, aki feltámasztá Őt a halálból. És titeket, kik holtak voltatok a bűnökben és a ti testeteknek körülmetéletlenségében, megelevenített együtt Ő vele, megbocsátván minden bűnötöket, az által, hogy eltörölte a parancsolatokban ellenünk szóló kézírást, amely ellenünk volt nekünk, és azt eltette az útból, odaszegezvén azt a keresztfára; Lefegyverezvén a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, őket bátran mutogatta, diadalt vévén rajtuk abban.” Kol 2:9-15.

Pál apostol szerint is, aki Urunk szavára hagyatkozva azt tanítja, hogy a Noé és Lót korabeli emberiségéhez hasonló utolsó nemzedék, amely megéri Krisztus visszajövetelét és megjelenését, abban az ítéletben fog részesülni, amiről Énok nemcsak prófétált, hanem általa Isten már az ő nemzedékének világát is megítélte.

A világ Krisztus általi megítélése nemcsak az utolsó napok emberiségére vonatkozik, nem! Minden korszak és minden idők minden emberének Ádámtól kezdve az ő legutolsó leszármazottjáig a Krisztus trónja elé kell állnia ítéletre.

A sátán túlpörgeti a dolgokat – mondja Popper Péter, hogy a dolgok, információk, pénz stb. sokaságát túlkeressük, az értelmezhetőség és kontrollálhatóság határán - fűzi hozzá Szász Tibor András sófalvi református lelkipásztor.

Az embergyilkos ördög azt akarja, hogy mi benevezzünk ebbe az általa diktált örült versenybe, amiben egymás ellen, vagy önmagunk ellen rekordot verünk rekordra, akár a bűn, akár luxus, a tudomány vagy a jólét eszeveszett versenyében. Mennyei Atyánk azt akarja, hogy mi Krisztus népéhez tartozzunk, hogy mi az odafennvalókkal törődjünk, ahol Krisztus van (Kol 3:1) és a mennyei szentek ezreinek (Zsid 12:22) közösségében legyünk szeretetben. Ez a két akarat menny és föld távolságában van egymástól minden tekintetben. Az ádami önpusztító törekvéseinktől csak úgy lehetséges megszabadulnunk, ha Krisztus a váltság nagy szabadításával megszabadít és átalvisz a halálból az életbe (János 5: 24-25; 1Ján 3:14), azaz újjá teremt. Ez a Szentlélekkel prédikált evangélium hittel való befogadása által történik. Ha tehát hiszel Jézus Krisztusban, bűneid bocsánatát kéred Istentől a Jézus nevében, az Isten minden értelem felülmúló (Fil 4:7) kegyelme árad ki rád és megtartatol az örök életre. Higgy Jézus Krisztusban!

Legyen Énok a példaképed! Míg Járed, vagy Methuselah akár az Isten törvényét áthágva is emberekkel versengett a literben, méterben, órában és kitudja még hány mértékegységben

mérhető elsőség elpárolgó¹⁴ dicsőségéért, addig Énok *a hit szabályával* (Róma 12: 6) a Mindenható Isten mindeneket újjá teremtő kegyelmére bízta magát. Leleplezte a vízözön előtti világ örült önpusztítását és az Isten szavával ítéletet hirdetett felette. Hasonlóképpen tett az istenfélő, igaz, tökéletes és az Isten előtt kegyelmet talált (1Móz 6:8-9) Noé, az Énok ükunokája, amikor ugyanazon „hit által tisztelte Istent (...)”, mert „megintetvén a még nem látott dolgok felől, házanépe megtartására bárkát készített, amely által kárhoztatta ezt a világot és a hitből való igazságnak örökösévé lett.” (Zsid 11:7) Míg kortársai a halál tengerének hullámozó vizében egymást aláhúzva és víz alá nyomva fuldokoltak, addig Énok, és utódja Noé az Úr kezét fogva a „vízen járt” (Máté 14:26 és 29; Márk 6:49). Jézus Krisztus ma neked nyújtotta ki a kezét! Ámen.

Áldás: „Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságotokban és könyörgéseitekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt. És az Istennek békessége, mely minden értelmet felül halad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.” Fil 4:6-7. „Legyetek ti is béketűrők, [és] erősítsétek meg szíveteket, mert az Úrnak eljövele közel van!” Jak 5:8.

¹⁴ הֶבֶל (hebel) 1) lélegzet, lehelet 2) hiábavalóság, haszontalanság, mulandóság, értéktelenség 3) gőz, pára, köd. Jer 2:5.